

Отъ два дни азъ, Пецата, Васко и моятъ по-малъкъ братъ Кънчо се стѣгахме за Сурваки. Право да ви кажа, дойде ми до гуша отъ Пецата и Кънчо. Постоянно ме задѣваха за нѣщо. Особено много ми дотегна Кънчо. Ту ме кара да изгладя тоягата му като моята, ту пъкъ сурвакницата му да изплета. Нѣма какво! Щомъ ме признаваха, че по-разбирамъ и по-мога отъ тѣхъ, трѣбва да правя това, което искаха отъ менъ. Криво-лѣво, най-сетне ние бѣхме готови за Сурваки. Всѣки си имаше хубава и здрава тояга, да се пази отъ кучетата, и още по-хубава сурвакница.

Вечеръта, срещу Сурваки, се събрахме у дома между плѣвника и кжщата, скрити отъ погледа на мама, да уговоримъ, кога ще тръгнемъ. Нали съмъ най-голѣмъ, всички,

съ свѣтнали отъ радостъ очи, ме зѣпаха и чакаха, какво ще кажа.

— Момчета, — казахъ азъ, — утре рано, преди още петлитѣ да сж пропѣли, ще тръгнамъ. Най-напредъ ще отидемъ да сурвакаме баба Митьовица, горномахаленченката. Тя всѣка година на първитѣ сурвакари, освенъ левъ, дава и млинъ. Но ще гледаме да не се успимъ и ни преварятъ децата отъ Горната махала.

Пецата и Кънчо сияеха отъ радостъ, защото тѣ за пръвъ пжтъ щѣха да ходятъ отъ срѣднощъ на сурваки.

Пъкъ и моята радостъ не бѣше по-малка. Защото тази година искахъ съ моята дружина да изядемъ млина на баба Митьовица. Толкова години съмъ се мжчилъ да изпреваря другитѣ и все не мога.